

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ—ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ—ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Ἐν τῷ Θεραπευτηρίῳ

Κ. Τ. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰδικοῦ ἱατροῦ

Ἀπὸ δεκαπενταετίας τῶν ἀνω νοσημάτων.

Ἰδιαιτέρα αἰθουσα διὰ τὰς κυρίας.

Τελεῖον εἰδικὸν χειρουργεῖον.

Δέχεται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ ἑσπέρασ 8-9.

58—ὁδὸς Ἀθηνᾶς—58

(Παραπλεύρως Ἁγίας Κυριακῆς)

κάτι τὸ ὁποῖον βαυκαλίζει καὶ τέρπει τὴν ψυχὴν μας καὶ τὰς αἰσθήσεις μας· ἄς μᾶς παρουσιάσουν ὁμῶς καὶ ἐν τῷ συνόλῳ καὶ ἐν ταῖς ἰδιαιτέραις αὐτῶν σχέσεσι· ἐπίσης καὶ ἀνώτερον τῶν ἄλλων θιάσων, ἄς δείξωσιν ὅτι οἱ μῦσται δὲν εἶνε ἦθο ποιοί. Ἡ «Νέα Σκηνή», δι' ὧν μέχρι τοῦδε ἔπραξε, πεποιθᾶμεν, ὅτι εἶναι σκηνὴ τοῦ Μέλλοντος· τιμὴ δὲ καὶ ἔπαινος καὶ δόξα ἀναμένει τοὺς ἐργάτας αὐτῆς, οἵτινες ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιούργησαν ἔργον ἔξοχον, ἔργον ὅπερ προώρισται σταθμὸν νὰ σημειώσῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Θεάτρου. Τὸ ἔργον δ' αὐτό, ὅπερ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν χειρῶν ἀνύψωσαν, ἄς μὴ τὸ κρημνίσουν, ἄς μὴ τὸ συντρίψουν πρὸς ὄνειδος αὐτῶν, ἀλλ' ἄς τὸ συγκρατήσουν, ἄς τὸ τελειοποιήσουν, ἄς τὸ πραγματοποιήσουν πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν των.

Φάων

Ἡ ΛΟΚΑΝΤΙΕΡΑ

Ἡ Νέα Σκηνή, ἡ πάντοτε ἐπιτυχῶς διδάσκουσα πᾶν ἔργον, ὅπερ ἐκλέγει, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Πέμπτης μᾶς τέρπει μὲ τὴν «Λοκαντιέραν» τὴν ὠραίαν κωμωδίαν τοῦ Γολδόνη, ὅστις ἀνατέμνων τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὰ ἐμφωλεύοντα εἰς τὸ βάθος αὐτῶν συναισθήματα ζωγραφίζει μὲ χρώματα ζωηρὰ καὶ μὲ πολλὴν σάτυραν τὰς κακίας, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας αὐτῶν. Ἡ «Λοκαντιέρα» εἶναι ἔργον ἤρεμον, κιούν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ προκαλοῦν ἀδιάπτωτον τὴν προσοχὴν τοῦ θεατοῦ, ὅστις ἀρέσκειται καὶ αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν νὰ τὸ ἴδῃ ὄχι μίαν ἀλλὰ πολλὰς φορές. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι μὲν παλαιᾶς γνωριμίας, διδασχθὲν εἰς χρόνους παρελθόντας ὑπὸ ἄλλο ὄνομα καὶ ὑπὸ ἄλλο γούστο, ἀλλὰ, διότι ἡ Νέα Σκηνή κατέχει τὸ μυστήριον, διὸ καὶ ἔπαινος τῇ προσήκει μέγας, πᾶν ὅ,τι διδάσκει, νὰ τὸ παρουσιάσῃ μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ πάντοτε τὴν ἐπιτυχίαν, διὰ τοῦτο φαίνεται ὅπως νέον καὶ πρωτότυπον καὶ ἀρέσει πολὺ. Μόνον ἡ μεταφράσις ὑστερεῖ ὀλίγον. Δὲν ἠθέλησεν ὁ μεταφράσας νὰ μεταφέρῃ ταύτην εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἦθη καὶ νὰ τὴν χρωματίσῃ συμφώνως πρὸς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ἀλλ' ἔκρινε καλὸν νὰ μᾶς τὴν παρουσιάσῃ μὲ τοὺς κόντιδες καὶ τοὺς βαρῶνους, δὲν ἔπρεπε ὁμῶς νὰ ἀρήσῃ νὰ παρεισφύσουν καὶ τι-

νες ἐπαναστατικαὶ λέξεις, αἰτινες μειοῦν ὀπωσδήποτε τὴν ὄλην ἐντύπωσιν.

Ἀνεξαρτήτως ὁμῶς τῶν ὀλίγων γλωσσικῶν ἐλλείψεων, τὸ ἔργον εἶνε ὠραῖον καὶ ἤρεσε πολὺ, γραμμένον δι' ὄλας τὰς ἐποχάς, διὰ τοῦτο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν τὸ θέατρον εἶναι πλήρες ἀπὸ καλῶν καὶ ἐκλεκτῶν κόσμων. Εἶθε πάντοτε τοιαύτας ἐπιτυχίας ἢ «Νέα Σκηνή» νὰ κατάρχῃ.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

«Βασιλικὸν Θεάτρον»

— Καθυστερήσαντα ἐλλείψει γόρου ἐπεισόδια κατὰ τὴν τελευταίαν παράστασιν τῆς «Ὀδοῦ τοῦ Μαρτυρίου».

— Εἰς τῶν θεατῶν, παραπλεύρως ἡμῶν καθήμενος, ἐπεθύμει ν' ἀναγνώσῃ ἑφημερίδα, ἠγγόνει ὁμῶς ἂν ἐπιτρέπετο ἡ ἀνάγνωσις ἐν τῇ πλατείᾳ· ἠναγκάσθη ὅθεν νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ.

— Ἡμεῖς διὰ νὰ διασκεδάσωμεν μὲ τὴν ἀπλοϊκότητά του τὸν παρεπέμφαμεν εἰς ἕνα φουστανελλοφόρον, ὅστις παρὰ τὸ νὰ καὶ νονισμὸν, ἤλθε μὲ τοιοῦτον ἔνδυμα! Ἡ εἰς τὸ θέατρον, εἰπόντες αὐτῷ ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀρμοδιότερος.

— Καὶ πράγματι ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὸν φουστανελλοφόρον θεατῆν, ἐκλαθὼν τοῦτον ὡς ἐπιτετραμμένον εἰς τὰ τῆς τάξεως.

— Τὸ τί συνέβη μεταξὺ των δὲν περιγράφεται καὶ δὴ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μὲν ἐζήτει νὰ μάθῃ τὸν κανονισμὸν τοῦ θεάτρου, ὁ δὲ ἤρνετο νὰ δεχθῇ τὸν τοιοῦτον διορισμὸν.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ἡμεῖς γελῶντες μὲχρι δακρῶν ἐκαθίσταμεν εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς πλατείας, πρὸς ἀποφυγὴν λογοδοσίας! Ὑπῆρχον εὐτυχῶς πλέον ἢ πολλὰ καθίσματα κενά.

— Ἄλλοι συζητοῦντες περὶ τῶν εἰσπραξέων ἔλεγον ὅτι ἀπὸ θέατρον δὲν ἔβγαλε τὰ ἐξοδὰ τοῦ ἀπόψε ἔχασε μάλιστα καὶ ἀπὸ τὸν Βασιλέα! Ἡ εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀφελέστατα ἀπήντησε· «δὲν πιστεύω δὲ νὰ πληρώνῃ ὁ Βασιλεὺς ἀφοῦ τὸ θέατρον εἶνε δικό του»!!

— Ταῦτα παραδίδωμεν εἰς τὴν δημοσιότητα ἄνευ σχολίων.

— Καὶ ὁ γραμματεὺς κ. Στεφάνου ἔπαθε τὸ ἐξῆς καθ' ἣν στιγμὴν εἰς ἠθοποιὸς λέγει μίαν φράσιν περιέχουσαν τὴν λέξιν «γραμματεὺς» (πρῶξ. γ') λησμονήσας, φαίνεται, ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ὄχι εἰς τὸ Γραφεῖόν του ἠγέρθη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς λέξεως «γραμματεὺς» καὶ ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τίς τὸν καλεῖ. Τρανωτάτη ἀπόδειξις, ὅτι ἀοκείται εἰς τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως δὲν ἀρέσκειται δὲ εἰς τὴν τοῦ διευθυντοῦ, παρ' ὅλην τὴν ἐπιμονὴν τοῦ τύπου τιλοφόροῦντος αὐτὸν τοιοῦτον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη διὰ δευτέραν φοράν «Τὸ ταξεῖδι τοῦ Μπατάκια».

— Ἡ πλατεία καὶ οἱ ἐξώσται παρουσιάζον σωστὸ ἐπιτελεῖον· ὄλοι οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ ἐκόντες ἄκοντες συνεκεντρώθησαν ἐκεῖ μέσα· τοὺς ἐπέβαλον νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ γεμίξῃ, ὑποβιάζοντες δι' αὐτοὺς τὰς τιμάς.

— Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν τὸ πεντάπρακτον δράμα ὁ «Μονζοᾶ» κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ κ. Ἀννίνου.

— Τὰ διάφορα πρόσωπα τοῦ δράματος ὑπεδύθησαν οἱ ἐξῆς ἠθοποιοί· Μονζοᾶ—Ταβουλάρης, Ρολάνδος—Νίκας, Σαλαδίνος—Χαλκιάπουλος, Τιθέργης—Τασόγλου, Λαζωναί—Ἀργυροπούλου, Σορέλ—Φύρστ, Μαρκήσιος Ρίο-Βέλκι—Ζάνος, Ἐρριέττη—Ἀργυροπούλου, Καικιλία—Λαλασούνη, Μαρκήσια Ρίο-Βέλκι—Νίκα, Θυρωρὸς—Βαρνάβας.

— Τὴν Πέμπτην ἐπανελήθη διὰ τρίτην φοράν «Τὸ ταξεῖδι τοῦ Μπατάκια».

— Χθὲς τὸ «Βασιλικὸν θέατρον» εἶχε ποιηκίλον πρόγραμμα· εἶπαιξεν τὸν «Μίτον τῆς

Ἀριάδνης», τὸν «Θάνατον τοῦ Περικλέους» καὶ τὸ «Ζητεῖται ὑπρέτης». Ὅλο καὶ μονοπράκτους κωμωδίας. Πᾶν σχολίον περιττόν.

— Ἀπόψε ἀπογευματινὴ μὲ τὸ «Ταξεῖδι τοῦ Μπατάκια». Τὸ θέατρον θὰ εἶνε ἀπόψε σωστὸ ἄσυλον τῶν παιδίων. Ὅλες ἡ παραμάνες μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅλα τὰ σχολεῖα καὶ παρθεναγωγεῖα, τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, τὸ Ἀμαλεῖον, τὸ Βρεφοκομεῖον καὶ λοιπὰ φιλανθρωπικὰ Καταστήματα θὰ συγκεντρωθῶσιν ἐκεῖ μέσα, δηλαδὴ θὰ τὰ κουβαλήσουν ἐκεῖ, διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ γεμίξῃ τὸ θέατρον πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς συνειδήσεώς των· τὸ ἐπιβάλλου δὲ ἀπὸ τ' ὄρα εἰς τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδιὰ, ὥστε ἅμα μεγαλώσουν νὰ ἔχουν συνειθίσει πλέον τὸ θέατρον καὶ νὰ πηγαίνουν τακτικὰ εἰς αὐτό! Λαμπρὰ ἰδέα! Τὰ συγχαρητήριά μας.

— Ἐλλείψει γόρου εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἐξέλεξιν ἡμῶν ὑπὸ τεχνικὴν καὶ μηχανικὴν ἐποψίν, ὡς καὶ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐν γένει λειτουργίας τοῦ Θεάτρου.

«Θεάτρον Βασιετὲ»

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ «Νέα Σκηνή» ἐπέλαβε τὴν «Ἀλχηστίν» τοῦ Εὐριπίδου.

— Ἡ ἐκτέλεσις ὅπως πάντοτε· παρατηροῦμεν ὁμῶς τὰ ἐξῆς· Καλὸν εἶνε νὰ μετριάσῃ τὸ μέρος τῆς Ἀλχηστίδος, διότι καὶ αὐτὴ ἀγωνιᾷ φοβερὰ καὶ οἱ θεαταὶ περισσότερον ἀκόμη.

— Ὁ Παπαγεωργίου—Ἀδμήτος ἀπαγγέλλει μὲ πολὺν σόμφον ὡς καὶ ὁ Ροδάκης κορυφαῖος τοῦ γόρου.

— Ὁ Ζήνων—Φέρης νὰ δίδῃ περισσότεραν προσοχὴν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του καὶ ὄχι νὰ τὸν μεταβάλλῃ παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου. Εἰς τὰ γεροντικὰ μέρη ἔχει σημεῖωσις πῶς ἐπιτυχίας, ὥστε ἄς δώσῃ ὀλίγην προσοχὴν καὶ εἰς τὸν Φέρην.

— Ἐνῶ ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὰ ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας Ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου, τί ζητοῦν εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν τὰ Κυκλώπεια τείχη καὶ ἡ πύλη τῶν λεόντων, τὰ ὅποια ἦσαν καὶ εἶνε εἰς Μυκῆνας;!

— Ἐδρα τοῦ Ἀδμήτου ἦσαν μόνον αἱ Φεραὶ καὶ οὐδεμίαν ἄλλην πόλιν, ὥστε τὰ τείχη δὲν ἔχουν θέσιν ἐκεῖ.

— Πλὴν τούτου τὰ εἰς τὴν αὐτὴν τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Ἀδμήτου Μυκηναῖα Κυκλώπεια τείχη μὲ τὴν πύλην τῶν λεόντων, ἦσαν ὅπως σόζονται σήμερον καὶ μὲ κεκομμένας τὰς κεφαλὰς τῶν λεόντων, καὶ ὄχι ὅπως ἦσαν τότε μὲ τὰς κεφαλὰς των, αἰτινες μάλιστα ἐξήρχοντο πολὺ ὕψηλὰ πρὸς ἐκφόβισιν τῶν διαφόρων ἐπιδρομέων.

— Μήπως ἦσαν ἄλλα τείχη ἢ μήπως ὁ κ. Χρηστομάνος μᾶς παρουσίασε ταῦτα ὡς ἔχουν σήμερον! ἀφοῦ καὶ τὸ ἔργον μετεφράσθη εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς... σήμερον!

— Τότε ὁμῶς προβάλλει ἄλλο· τείχη σώζονται σήμερον, ὄχι ὁμῶς καὶ τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Ἀδμήτου.

— Τὴν Πέμπτην ἐδόθη ἡ πρώτη τῆς Λοκαντιέρας κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ν. Ποριώτη.

— Τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, περὶ τοῦ ἔργου δὲ γράσομεν σήμερον εἰς ἄλλην στήλην.

— Τὸν Νερόλιθρον ὑπεδύθη ὁ Μοράτ, ὁ ὁποῖος, καίτοι ἐφόρει ὄλους διαφορετικὰ ἐνδύματα, ἦτο ὁ ἴδιος ὅπως καὶ εἰς τὸν Γιάμμαρ τῆς «Ἀγριόπαιας». Καλὸν εἶνε ν' ἀνατεθῇ εἰς ἄλλον ὁ ρόλος οὗτος, διότι δὲν τοῦ στέκει διόλου, ἢ ν' ἀναμείνουσιν τοῦλάχιστον τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ Καλογερίκου.

— Τὸν Ταρλαπούπουλον ὑπεδύθη ὁ Χρυσομάλλης μετὰ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας· οὗτος εἶνε ὁ μόνος συγκρατῶν τὴν παράστασιν. Ἀληθὲς ἦρως, ἀληθὲς ἠθοποιὸς καὶ κάτοχος αὐτοῦδε τῆς σκηνῆς. Τόσον μάλιστα κύριος τῆς σκηνῆς εἶνε, ὥστε κατορθώνει νὰ προλαμβάνῃ καὶ τὰς ἐπικειμένους γασμωδίας τῶν ἄλλων. Σπουδαίωτατον προσόν δι' ἕνα ἠθοποιόν. Παίξει πολὺ φυσικὰ καὶ μὲ δύναμιν

ΠΙΛΟΠΟΛΕΙΟΝ ΙΩ. ΔΙΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΡΟΤΑΡΙΟΝ ΑΙΜΟΛΕΤΟΝ

τέχνης μεγάλην, πλὴν τινων στιγμῶν, καθ' ἃς εἶνε ὀλίγον ὑπερβολικός.

— Τὸν Ροδαυγίτην ὑπεδύθη ὁ Σικελιανός· εἶνε πάντῃ ἀκατάλληλος διὰ τὸν ρόλον αὐτόν· οὔτε ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶνε καλός, οὔτε αἰστάσεις οὔτε τίποτε.

— Τὴν Μιραντολίνα ὑπεδύθη ἡ κ. Πασσαγιάννη μετ' ἐπιτυχίαν· ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἰδίᾳ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἦτο ἐξοχος· διεφάνετο ἐν αὐτοῖς ζωηρῶς τὸ ὕπουλον, πλὴν γλυκύ, τοῦ χαρακτήρος τῆς, ἔπαιξε μετ' πολλὴν φυσικότητα καὶ τέχνην· μερικαί τῆς μόνον κινήσεις ἦσαν ὀλίγον βεβιασμένα· ἐπίσης ἦτο καὶ ὀλίγον περικομισμένη καὶ φοβισμένη καὶ διὰ τοῦτο ἐκράτει καὶ τὰ μάτια τῆς καρφωμένα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὰ ὕψωνε δὲ ἐνίοτε εἰς τὴν ὀροφὴν χωρὶς ν' ἀτενίζῃ διόλου τοὺς θεατάς. Αὐτὰ θὰ ἐκλείψουν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ θὰ παῖξῃ πλέον τελείως.

— Τὴν Ὀρτεσίαν ὑπεδύθη ἡ δις Δαναοῦ (Ποθητοῦ) ἀποτυχοῦσα κατὰ κράτος· οὔτε φωνὴν κατὰλληλον ἔχει, οὔτε κανὲν ἄλλο προσόν· καλὸν εἶνε νὰ δοθῇ εἰς ἄλλην τὸ μέρος αὐτό.

— Τὴν Δηιάνειραν ὑπεδύθη ἡ δεσποινὶς Ἀδοιανῶ μετ' πολλὴν ἐπιτυχίαν· ἡ εἰσοδὸς τῆς ἦτο ἐξοχος· τὸ δὲ γέλιο τῆς φυσικώτατον. Μόνον ὀλίγον φοβισμένη ἐφάνετο, δὲν ἤκούοντο δὲ διόλου τὰ λόγια τῆς· χρειάζεται περισσοτέρα ζωὴ καὶ κίνησις, διότι χάνει ὅλην τὴν καλὴν ἐντύπωσιν ὁ ρόλος οὗτος, ἐλαττώνει δὲ πολὺ τὴν ὅλην ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου. Καλὴ εἰνέη ἡ χρῆσις τῶν ὑποκλίσεων ὅχι ὁμοῦ καὶ ἡ κατάχρησις.

— Τὸν Νικηφόρον ὑπεδύθη ὁ Ροδάκης· ἔπαιξε χωρὶς ζωὴν· ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἀκατάλληλος· κανεὶς ἄλλος θὰ ἔπαιξε καλλίτερα καὶ ζωηρότερα.

— Τὸν ὑπέρτερον τοῦ ἱππότη ὑπεδύθη ὁ Ζήνων· πολὺ καλὸς εἶνε, ἀλλ' ὅχι πολὺ κατὰλληλος διὰ τὸν ρόλον αὐτόν.

— Τὴν Παρασκευὴν ἐγένετο ἡ δευτέρα τῆς «Λοκαντιέρας». Παρατηρήσαμεν δὲ ὅτι ἡ ὅλη ἐκτέλεσις ταύτης ὑστέρησε τῆς πρώτης καὶ τοῦτο διότι δὲν κατεβλήθη ἡ αὐτὴ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια, ἐνῶ πρέπει νὰ συμβαίη ὅπως τὸ ἐναντίον πρὸς τελειότεραν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

— Χθὲς ἐγένετο ἡ τρίτη τῆς «Λοκαντιέρας» μετ' ἐπιτυχίαν τῶν προηγουμένων, θὰ ἦτο δὲ ἔτι μεγαλειότερα, ἐὰν τὸν Νερολίθαρρον, τὸν Ροδαυγίτην, τὸν Νικηφόρον καὶ τὴν Ὀρτεσίαν ὑπεδύοντο ἄλλοι μῦσται, διότι τότε καὶ αἱ γασμωδίαί θὰ ἔλειπον καὶ ἡ ὅλη ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου θὰ ἦτο ζωηρότερα.

— Πλὴν τούτου χρειάζεται περισσοτέρα φειδῶ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ψιμυθίου, διότι παρουσιάζονται παραμορφωμένοι, τινὲς δὲ ὡς μόλις ἀναρωνύοντες.

— Ἀπόψε ἡ τετάρτη τῆς «Λοκαντιέρας».

Δημοτικὸν Θέατρον Ἀθηνῶν

Ἡ Ἰταλικὸς θίασος Larosa-Darvia ἔδωκε τὴν προπαραελθοῦσαν Κυριακὴν, 9 Δεκεμβρίου, τὴν ἀποχαιρετιστήριον τοῦ παράστασι μετ' τὴν θεαματικὴν καὶ σαγηνεύουσαν ὀπερέτταν «Τὰ πέντε μέρη τοῦ Κόσμου».

— Τὴν προπαραελθοῦσαν Τρίτην ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν δι' Ἀργιστόλιον τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου θὰ δώσῃ σειράν παραστάσεων.

— Τὴν ἑναρξίαν τοῦ θίασος ἔκαμε μετ' τὰ «Πέντε μέρη τοῦ Κόσμου».

— Ἀπόψε ὑπὸ τῆς ἐταιρείας τῶν ἀρχαίων δραμάτων ἡ «Ἰφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις».

Ἡ Τσιμπίδα

Θέατρον Ναυπλίου

«Δραματικὸς θίασος Πρόδοξο»

(8—22 Δεκεμβρίου)

Τὴν 8 Δεκεμβρίου ἡμέραν Σάββατον ὁ θίασος «Πρόδοξο» ἔπαιξε διὰ πρώτην φοράν ἐν Ναυπλίῳ τὸν «Σιδηροδρομικὸν Ἐπιθεωρητήν»

μετ' Μοντεπίνον τὸν Ἀλεξίου, Μοντεπίνου τὴν Ἑλένην Κοτοπούλην, Λουκίαν τὴν Μαρίκαν Κοτοπούλην, Γεώργιον Γοδεφρουῦ τὸν Ρουσσόν, Ἀλφρέδον Γοδεφρουῦ τὸν Δαμάσκον καὶ Λαβουρίδην τὸν Κοτοπούλην.

— Τὴν Κυριακὴν ἐπαίχθη ἡ «Τιμὴ» τοῦ Σουδερμαν μετ' Κάρολον τὸν Δαμάσκον Ροβέρτον τὸν Σταματάκη καὶ Τράστ τὸν Κοτοπούλην.

— Τὴν Τρίτην ἐπαίχθη ἡ «Νίκη τοῦ Λεωνίδα» μετ' Λεωνίδα Ἀργυρὸν τὸν Κοτοπούλην, μετ' Ἀνδρ. Πλατωνίδην τὸν Ἀλεξίου, σύζυγον τοῦ τὴν Ἑλένην Κοτοπούλην, Μιχαλάκη τὸν Ρουσσόν καὶ Σαράντην τὸν Σαρηγιάννην.

— Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη ἡ «Μικρούλα» τρίπρακτον οἰκογενειακὸν δράμα τοῦ Δεληκατερίνη μετ' ἱατρὸν Ἀλέγρη τὸν Δ. Κοτοπούλην, μετ' Φίλιππον τὸν Ἀλεξίου, σύζυγον τὴν Ἀλεξίου, Εὐαθὴν τὴν Μαρίκαν Κοτοπούλην, Γεώργιον τὸν Δαμάσκον καὶ Κύρ Ἀλέξη τὸν Σαρηγιάννην.

— Τὸ Σάββατον ἐδόθη ὁ «Ἀμαξηλάτης τῶν Ἀλπεῶν» τὴν Κυριακὴν ἐπανελήφθη ἡ «Νίκη τοῦ Λεωνίδα».

— Τὴν παραελθοῦσαν Τρίτην ἔγεινε μία πανηγυρικὴ παράστασις πρὸς ὄφελος τῆς Φιλαρμονικῆς Ναυπλίου. Ἐπαίχθησαν: ὁ «Διαβάτης» τοῦ Κοπέ ὑπὸ τῶν δων Μαρίκας καὶ Χρυσούλας Κοτοπούλης, καὶ αἱ μονόπρακτοι κωμωδίαι, «Ζητεῖται ὑπέρτερος», «Δημοπρασία» καὶ «Θ' αὐτοχειριασθῶ!»

— Ὀλόκληρος ἡ μπάντα τῆς Φιλαρμονικῆς ἐπαίανισε κατὰ τὰ διαλείμματα διάφορα ἐκλεκτὰ τεμάχια.

— Τὴν Πέμπτην ἐδόθη ὁ «Ἀρχισιδηρογράφος» τὸν Φίλιππον ὑπεδύθη ὁ Κοτοπούλης, τὴν Κλαίρην ἢ δις Μαρίκα Κοτοπούλη, τὸν Δούκα Δὲ Βλιννὸ ὁ Δαμάσκος, τὸν Μουλινὲ ὁ Ρουσσός.

— Χθὲς διὰ πρώτην φοράν «Αἱ μετανοῦσαι μητέρες» ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ κατὰ μετάφρασιν Δ. Π. Λάμπρου· ἡ παράστασις αὕτη ἐδόθη πρὸς τιμὴν τῶν ἠθοποιῶν Φανῆς Ἐλσερ (Κοτοπούλη) καὶ Π. Νικολάου. Εἰς τὸ τέλος αἱ δὲς Μαρίκα καὶ Φανὴ Κοτοπούλη ἐξετέλεσαν «Τὰ μπερπεῖ» ἑμμετρον διάλογον τοῦ Ν. Κοτσελεπούλου.

— Προστοιμάζεται ἡ «Ἑλλη». — Αἱ παραστάσεις πηγαίνουν πολὺ καλά. Οἱ Ναυπλιεῖς εἶνε κατευχαριστημένοι καὶ διὰ τοῦτο παροκολοῦσθαι τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς τὰς παραστάσεις.

Θέατρον Χαλκίδος

«Θίασος Ἐνωθῆς Ἑλλήνων ἠθοποιῶν»

Ἡ θίασος οὗτος, διευθυνόμενος ὑπὸ τῶν ἠθοποιῶν Ἡσαΐα καὶ Πεταλά, ἐξετιμήθη δεόντως ὑπὸ τῶν Χαλκιδέων καὶ διὰ τοῦτο τὸ πρῶτον ἀμφοναμέντο διεδέχθη τὸ δεύτερον καὶ τοῦτο τὸ τρίτον· ἡ ἐπι τοσοῦτον χρόνον παραμονὴ τοῦ θίασου τούτου ἐν Χαλκίδι καὶ ἐξοκολοῦθησις τῶν παραστάσεων του δὲν μαρτυρεῖ τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἐπιτυχίαν του καθ' ὅλην τὴν σειράν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ κοινού, τὸ ὅποιον παρακλιθεῖ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς τὰς ἐκάστοτε παραστάσεις.

— Τὴν προπαραελθοῦσαν Πέμπτην (13 Δεκεμβρίου) ἤρχισεν τὸ τρίτον ἀπονάμεντο μετ' τὴν «Τιμὴν» τοῦ Σουδερμαν. Ταύτην παρηκολούθησεν ἡ «Διονυσία» μετ' Βρισῶ τὸν Πουλόπουλον, Βαρδῶν τὸν Πεταλά, Διονυσίαν τὴν κ. Ἡσαΐου Μάρθαν τὴν δα Στέλλαν Δρακάκη, Τωζέτ τὴν κ. Παντοπούλου καὶ Φερνανδὸν τὸν Μίνην. Ἡ παράστασις αὕτη, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι, διεξήχθη μετ' πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἐν μέσῳ τῶν χειροκροτημάτων τῶν θεατῶν.

— Κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν ἀμφοναμένων ἐπαίχθησαν τὰ ἑξῆς ἔργα: Δικαστής, Μάγδα, Ἐμπῆτε σκύλοι: ἀλέστε, Ποιοὺς βάζωμε στὰ στίβια μας, Σιδηροδρομικὸς Ἐπιθεωρητής, Γυναίκομαχία, Ἐφεδρὸς Σύζυγος

Νιόβη, Ἐνοχος, Ἄτιμοι, Κιθαρωδός, Σαμπινιόλ, Φίλος τῶν Γυναικῶν, Δολοφόνος, Ἡθοποιοὶ τοῦ Αὐτοκράτορος, Ἀνδρείνη, Ἐρωτοφωλιὰ καὶ Βρυκόλακες.

— Προστοιμάζεται ὁ «Τίμων». — Μετὰ τὸ πέρας τοῦ τρίτου ἀμφοναμένου, ὁ θίασος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ κατέλθῃ εἰς Λεβάδειαν, ὅπως δώσῃ μερικὰς παραστάσεις. — Πλεῖστον ἐν καιρῷ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Θέατρον Ἀϊβαλί

«Θίασος Ποφάντη—Βονασέρα»

Τὴν προπαραελθοῦσαν Τρίτην ἀνεχώρησε δι' Ἀϊβαλί ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Ποφάντη—Βονασέρα Ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος, ὅπως δώσῃ ἐκεῖ σειράν παραστάσεων διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον.

— Οἱ ἀποτελέσαντες τὸν θίασον ἠθοποιοὶ εἰσὶ Γυναίκες: Φωτεινὴ Βονασέρα, Μαρία Β. Χέλμη, Μαρία Καβαλιώτου, Χρυσ. Παναγιωτοπούλου. Ἄνδρες: Θεόδ. Ποφάντης, Ἰωάννης Βονασέρας, Β. Χέλμης, Ἄντρ. Στρομπούλης, Κύρος Κύρος, Ἀναστ. Κύρος, Γεώργιος Παναγιωτόπουλος.

Θέατρον

Βουκουρεστίου καὶ Βραϊλας

«Θίασος Καρδοβίλλη»

Κατὰ τὰς ἐν Βουκουρεστίῳ παραστάσεις του ὁ θίασος Καρδοβίλλη μετὰ τῶν ἔργων, ἅτινα ἔπαιξε, τὰ πλέον ἐπιτυχῶς διεξαχθέντα εἶνε τὰ ἑξῆς:

— α') Ἡ «Μάγδα», τὴν ὅποιαν ὑπεδύθη ἡ κ. Καρδοβίλλη μετ' ἐπιτυχίαν ὅλος ὁ Ρουμανικὸς καὶ Ἑλληνικὸς Τύπος ἔγραψε λίαν εὐφύμως καὶ ἐν ἐκτάσει περὶ αὐτῆς, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν.

— Τὸν Κέλλερ ὑπεδύθη ὁ Φιλιππίος ἡ φωνὴ του καὶ τὸ παράστημά του λαμπρὸν καὶ αἰ σκηνικαί του κινήσεις μετρημένα· ἡ ἐν ὅλῳ ἐκτέλεσις τοῦ μέρους του ἤρσεε πολὺ.

— Τὴν Μαρίαν ὑπεδύθη ἡ κ. Κλημανιώτου· ἔπαιξε μετ' πολλὴν ἐπιτυχίαν.

— Τὸν Σβάρτς ὑπεδύθη ὁ Καρδοβίλλης μετ' πολλὴν δύναμιν καὶ τέχνην.

— Τὸν Πλάστορα ὑπεδύθη ὁ Γαϊτανόπουλος καὶ τὸν Μάξιμον ὁ Αὐγερινὸς μετ' ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν.

— β') Ἡ «Γαλάτεια», ἣν ὑπεδύθη ἡ κ. Καρδοβίλλη μετ' ἐπιτυχίαν ὡς ἀγαλλμα ἦτο ἐξοχος. Οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν παράστασιν Ρωμοῦνοὶ ἠθοποιοὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου τὴν συνεχάρησαν.

— Τὴν παράστασιν ἤτις ἦτο καὶ ἡ εὐεργετικὴ τῆς κ. Καρδοβίλλη, ἐτίμησαν πλὴν τῆς μεγαλειτέρας μερίδος τῆς Κοινότητος Βουκουρεστίου, ὁ Ἑλλήν Προξένος καὶ ὁ κ. Τοτσιλέσκο μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς ἀνεψιῆς του.

— Τὸν Ρέννον ὑπεδύθη ὁ Φιλιππίος μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας· ἐξήρθη εἰς μέγα ὕψος τραγικότητος, ἀναδειχθεὶς πρώτης δυνάμεως ἠθοποιός· κατὰ τὴν προσοχὴν ἐν Ἀθήναις καθοδὸν του θὰ τὸν ἐκτιμήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι δεόντως.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ κωμωδία «Μαργαρώ ἢ Μενιδιάτσα», εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Κλημανιώτης ὡς Γιάννος ἔπαιξε μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἐν μέσῳ τῶν ἀκρατήτων γελῶτων τῶν θεατῶν.

— Ἐν Βραϊλα, ἔνθα ὁ θίασος ἐπὶ ἓνα συνεχῶς μῆνα παριστάνει, δίδων ἐναλλάξ παραστάσεις τινὰς καὶ ἐν Γαλαζίῳ κατέκτησε τὰς γενικὰς συμπαθείας· κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ παραμείνῃ ὁ θίασος ἐπὶ μακρὸν.

— Ἐδίδαξε μέχρι σήμερον τὰ ἑξῆς ἔργα: Μήδειαν, Τόσκαν, Κόμησαν Σάρραν, Μάγδαν, Γκόλφω, Σκλάβο, Ἀγαθητικὸν Βοσκοπούλας, Ἀρχοντοχωριάτην καὶ Ψυχοκόρη.

— Τὴν Μήδειαν ὑπεδύθη ἡ κ. Καρδοβίλλη, τὸν Ἰάσωνα ὁ Φιλιππίος, τὸν Κρέοντα ὁ

Γαϊτανόπουλος.

— Εἰς τὸν θίασον τούτον συνεργάζονται καὶ οἱ κκ. Κ. Κορνήλιος μετὰ τῆς κυρίας του, Καρώνης, Θωμαΐδης καὶ Παναγιωτίδης.

Οἱ ἀνταποκριταὶ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

III

Τὸ ὑπόστεγον τῆς σήμερον δι' ὃ παραπονούνται ὅτι εἶναι κοινὸν καὶ στενόχωρον ἀποτελεῖ μίαν τεραστίαν συγκριτικὴν πρόδον, πρὸς τὸ ὑπόστεγον τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Τί ἠθέλατε εἶπη καλοὶ μου κύριοι, οἵτινες σήμερον εὐρίσκετε ὄχι τόσον ἀναπαυτικά τὰ καθίσματα τῆς γαλλικῆς κωμωδίας, ἢ ἐμένατε καθὼς τότε. ὄρθιοι, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας; Τῆ ἀληθείᾳ κάθε ἄλλο ἀπετέλει ἢ τόπον διασκεδάσεως τὸ ὑπόστεγον τῆς ἀρχαίας Γαλλ. κωμωδίας.

Ὡς προεῖπον ἐμένε τις ὄρθιος, δὲν εἶχε δὲ ἱματοφυλάκιον οὕτως ὥστε ἕκαστος εἰσῆρχετο κρατῶν τὸ ἐπανωφόριόν του, τὴν ράβδον του ἢ τὸ ξίφος του, οἱ δὲ γείωνες ἐστενοχωροῦντο πολὺ, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, δὲν εὐρίσκετό τις δὲ πάντοτε πλησίονκαλῆς συντροφιάς. Τὸ ὑπόστεγον ἐπληροῦτο καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἀπὸ ἀκολούθους εὐγενῶν (pages), λωποδύτας, ὑπηρέτας καὶ «λοιπὰ σκουπίδια τοῦ ἀνθρωπίνου γένους» καθὼς λέγει ὁ Scarron, ἅτινα ἐφιλοτιμοῦντο μεταξύ των περὶ τοῦ τίς θὰ ἐκτελέσῃ τὰ περισσότερα ἄθλα κλέπτων μανδύλια, ἐπανωφόρια ξίφη ἢ ἐπιτιθέμενος κατὰ τῶν μαθητῶν, οἵτινες οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίσταζον νὰ σύρωσι τὸ ξίφος, πρᾶγμα, ὅπερ ἐπηκολούθησε κατὰ τὸ 1635 ἢ ἀπαγόρευσις τοῦ ξίφους ἐν τῷ θεάτρῳ.

Μία τοιαύτη σύνθεσις τοῦ κοινοῦ, ἐπροκάλει εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸν θόρυβον, τὰ σφυρίγματα, τὰς ἀποδοκιμασίας, δικαίως δὲ παρωμοιάζετο τὸ ὑπόστεγον μὲ οὐρανὸν νεφελώδη ἔτοιμον νὰ ἐραγῆ εἰς βροντὰς καὶ κεραυνούς.

Ἡδύνατο νὰ σφυρίξωσι καὶ νὰ ἀποδοκιμάσωσι τοὺς ἠθοποιούς, ἔστι δ' ὅτε νὰ διακόψωσι τὴν παράστασιν χωρὶς νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς οὐδένα κίνδυνον. Αἱ κλάκαι ἦσαν πολυαριθμότεραι, ἀγριότεραι καὶ καλλίτερα κατηρτισμένα: δὲν ἠδύνατο δὲ τις ἀκινδύνως νὰ ἐναντιωθῆ εἰς τὰς διαθέσεις ἢ ἐπιθυμίας των.

Πάμπολλα διηγοῦνται περὶ τῆς δράσεως τῶν τοιούτου εἶδους σωμάτων ἐκ συμφώνου ἢ καὶ μονομερῶς, πολλοὶ δὲ ἱστορικοὶ τῶν θεάτρων ἐπανελάβον τό: «Θάρρος Μολιέρ, ἰδοὺ μία καλὴ κωμωδία» ὅπερ ἀνεφώνησεν εἰς γέρον ἐκ τοῦ ὑποστέγου κατὰ τὴν παράστασιν τῶν *Précieuses ridicules*.

Δὲν ἦτο πάντοτε τόσον καλοκάγαθον τὸ ὑπόστεγον, συνήθως δὲ ἦτο πλήρες ἀστείων (φράσις ἀποκλειστικῆ), οἵτινες ὑψηλοφώνως ἐκρινον τὰ παριστανόμενα ἔργα καὶ τοὺς παίζοντας ἠθοποιούς, ἀ-

διαφοροῦντες ἂν αἱ κρίσεις των αὐταὶ δυσηρέστουν.

Μίαν ἐσπέραν ἠθοποιός τις ἄσχημος καὶ παχεὶα εἶχεν ὑπερβῆ τὴν ὑπομονὴν τῶν θεατῶν.

Ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τοὺς στίχους: «Τί κάνετε... καὶ τί θὰ ποῦν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα...»

μία φωνὴ ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἀποκρίνεται: «Ὅτι εἶσαι ἀνυπόφορη, χονδροειδής...»

Δὲν τολμῶ νὰ τελειώσω τὸν στίχον, ἀλλ' ἢ φωνὴ τὸν ἐτελειώσε.

Μίαν ἄλλην φορὰν κατὰ τὴν πρώτην τραγωδίας τινός, δύο ἠθοποιοὶ ἦσαν ἐπὶ σκηνῆς, καὶ ἡ μία εἶλεγε τῆς ἐτέρας:

«Τὸν δυστυχῆ πατέρα θυμᾶσαι ἀδελφῆ μου;»

«Ma soeur vous souvient-il du feu roi notre père».

Δυστυχῶς ἡ ἐτέρα ἐδίστασε μίαν στιγμὴν, ἢ ἐκ ταραχῆς ἢ ἐξ ἐπιληθμοσύνης, δὲν ἐχρησίσθη δὲ περισσότερον ὅπως εἰς ἀστεῖος ἀναφωνήση:

«Κι' ἄς τὸν θυμᾶμαι λίγο σοῦ λέγω στὴν ψυχῆ μου».

«Ma foi, s' il m' en souvient, il ne m' en souvient guère».

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἐγένετο γνωστότατον, τὸ ἀναφέρουν δὲ πολλοὶ ἱστορικοὶ.

Παραλείπω πλείστα παραδείγματα ὁμοίου εἶδους διὰ νὰ ἀναφέρω ἐν ὅπερ ἀποδεικνύει: μέχρι τίνος σημείου ἔφθανε καὶ ἡ αὐθάδεια τῶν θεατῶν.

Ὁ Συρανὸς δὲ Βερζεράκ ὁ φανταστικὸς συγγραφεὺς τῆς «Κωμικῆς ἱστορίας τῆς σελήνης» ἠσθάνετο, δὲν γνωρίζω διατί καὶ ἴσως οὐδὲ ἐκεῖνος ἐγνώριζε, μεγάλην ἀντιπάθειαν ἐναντίον τοῦ ἠθοποιοῦ Montfleury. Μίαν ἐσπέραν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὑποστέγου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Montfleury παρουσιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐφώναξεν ὁ Συρανὸς ν' ἀποσυρθῆ καὶ νὰ μὴ παρουσιασθῆ ἐν τῷ θεάτρῳ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑνὸς μηνός. Δύο ἡμέρας κατόπιν ὁ Montfleury, λησμονήσας τὴν ἀπειλὴν ταύτην παρουσιάσθη πρὸ τοῦ κοινοῦ, ἀλλ' ὁ Συρανὸς, ὅστις ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, θυμωθείς, διότι εἰς ἠθοποιός ἐτόλμησε νὰ μὴ τὸν ὑπακούσῃ:

— Φύγε ἀμέσως, τοῦ φωνάζει, ἔάν δὲν θέλῃς νὰ σοῦ σπάσω τὰ πλευρὰ στὸ ξύλο, καὶ νὰ σοῦ κάμω τὰ μούτρα σου παζάρι.

Ὁ Montfleury, ἐγνώριζε μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ καὶ ἀνεχώρησεν αὐθωρεὶ δὲν παρουσιάσθη δὲ πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ ὀρισθέντος χρονικοῦ διαστήματος.

Ἀλλὰ εἶχε καὶ ὁ Montfleury τοὺς θαυμαστάς του, οἵτινες ἐχολώθησαν κατὰ τοῦ Συρανό, ἐξεδήλωσαν δὲ τὰς κατ' αὐτοῦ διαθέσεις των, κατὰ τὴν παράστασιν τῆς τραγωδίας τοῦ Συρατὸ Agrippine.

Ἐστρατολόγησαν ὅλους τοὺς ὅπως δὴποτε δυσχερεστημένους κατὰ τοῦ Συρανό, καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς παραστάσεως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπὶ σκηνῆς ὁ Sejan ἀναφωνεῖ «Frappons ! voici

l' hostie !» τὸ ὑπόστεγον ἤρξατο κραυγάζον:

«Ὁ πλῆλ' ἄνθρωπος, ὑβρίζει τὴν θρησκείαν· κάτω ὁ Οὐγενώτος».

Εὐτυχῶς ὁ Συρανὸς ἦτο ἀπάνω, ἄλλως οἱ πολῖται ἐκείνοι, οἱ μὲν ὄντες ἱκανοὶ διὰ τὰς ἐτυμολογίας, ἀλλὰ πρόθυμοι διὰ συμπλοκάς, θὰ ἐδίδασκον εἰς τὸν ἄγριον αὐτὸν μονομάχον τὴν δύναμιν τοῦ ἰσχυροτέρου.

Κλέος

ΔΙΑΤΤΩΝ ΑΣΤΗΡ

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
καὶ ΥἱΟΥ

ὁδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 124 παρὰ τῆ Καπνικαρέα. Κατασκευάζονται ἐπὶ παραγγελίᾳ ΣΕΝΙΛΙΑ παντὸς σχήματος καὶ χρώματος διὰ γαρνίρισμα φορεμάτων καὶ ἐργοχειρῶν.

ΣΕΝΙΛΙΑ ἐγγώρια, ΣΕΝΙΛΙΑ τοῦ γούστου σας τέλεια, μόνον στοῦ ΓΕΡΩ-ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκετε.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

33. Πανεπιστημίου 33.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Γεωργίου Α. Κλεώπα

9—Μπότση—9

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρσακείου, διδάξασα ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΑΛΕΞ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ὁδοντοίατρος

Ὁδὸς Θεμιστοκλέους καὶ Ἀκαδημίας.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

Προπαρασκευάζονται μαθηταὶ πρὸς εἰσαγωγὴν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ γυμνασίου εἰς τὰς Μηχανικὰς Σχολὰς τοῦ Πολυτεχνείου διὰ διδασκαλίαν **δεδοκιμασμένην**.— Ἀχαρνῶν 35.

Μετὰ τὸ θεᾶτρον τὴν **Σοκολάτα** καὶ τὸ **γάλα** σας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου διανυκτερεύον **Γαλακτοπωλεῖον τῶν Ξένων**.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΛΩΝ

ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

Προμηθευτοῦ τοῦ Βασιλέως
234—ΧΑΥΤΕΙΑ—234

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ

Π. Κουραβέλου καὶ Ν. Γιάνναρη

Ὁδὸς Ἀθηναῖς ἔναντι Δημαρχείου
καὶ κάτωθι Μ. Θεάτρον.

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἠλεκτρικὰ εἶδη ἢτοι κώδωνες, τηλεφῶνα, ἀλεξικέραυνα κλειθρα ἠλεκτρικὰ, ἱατρικὰ μηχαναὶ, ἐργαλεῖα φυσικῆς καὶ τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἠλεκτρικοῦ φωτός. Ἐργασία ἡγχυμένη. Τιμαὶ συγκαταβατικά.